

Перелік посилань:

1. Національні рахунки освіти України у 2014 році : статистичний бюлетень. – К. : Державна служба статистики України, 2016. – 89 с.
2. Основні показники діяльності вищих навчальних закладів України на початок 2015/16 навчального року : статистичний бюлетень. – К. : Державна служба статистики України, 2016. – 171 с.
3. Соціально-економічний портрет студентів : результати опитування [Електронний ресурс] / Тетяна Жерьобкіна, Марія Куделя, Ігор Самохін та ін. – Режим доступу : <http://www.cedos.org.ua/uk/osvita/sotsialno-ekonomichniy-portret-studentiv-rezultaty-opytuvannya>.
4. Професійно-технічні навчальні заклади [Електронний ресурс] / Офіційний Web-сайт Державної служби статистики України. – Режим доступу : <http://www.ukrstat.gov.ua/>.

ПРОБЛЕМИ ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ З ЛОГІСТИКИ В УМОВАХ ЕКОНОМІЧНО-СОЦІАЛЬНОЇ КРИЗИ В УКРАЇНІ

*І.М. Майорова, д-р екон. наук, професор
ДВНЗ «Приазовський державний технічний університет», м. Маріуполь*

Підготовка фахівців з логістики за довгостроковими програмами (бакалавр, магістр) здійснюється в університетах країн ЄС, США, Канади, Японії та ін. В Україні підготовка фахівців з логістики почалася з 2002 року [1].

Бізнес у наш час представляє собою надзвичайно динамічне і мінливе ринкове середовище, яке ставить складні завдання перед керівниками підприємств. Досвід передових країн світу свідчить, що ефективність економіки лише на третину обумовлена капітальними вкладеннями в обладнання та нові технології. Усе інше залежить від інтелектуального капіталу, зокрема, від кваліфікації менеджерів, рівня їх компетентності, уміння передбачувати та оцінювати ринкову кон'юнктуру, вчасно приймати управлінські рішення та забезпечувати їх практичну реалізацію.

Останнім часом провідні українські підприємства різних галузей економіки почали створювати в своїй структурі підрозділи логістики. Використання логістичних концепцій і систем дозволяє оптимізувати ресурси підприємства (матеріальні, інформаційні, фінансові, трудові), пов'язані з управлінням матеріальними та супроводжуваними потоками. З іншого боку, принципи і методи логістики направлені на отримання оптимальних рішень, зокрема на мінімізацію повних логістичних витрат, тобто, витрат пов'язаних з управлінням матеріальними потоками, витрат на транспортування, складування, управління замовленнями, закупками, організацію виробництва, збут і запаси, упакування, вантажопереробку, зменшення логістичних ризиків.

Як свідчить світовий досвід, завдячуючи логістиці підприємства забезпечують високу конкурентоспроможність своєї продукції за рахунок оптимізації витрат, пов'язаних з виробництвом та реалізацією товарів. Адже цінність логістичного підходу полягає в тому, що він дозволяє реалізувати технологічні та економічні інтереси усіх учасників, що утворюють єдиний ланцюг руху товарів «постачальник – посередник – виробник – посередник – споживач» на принципах системності та оптимальності.

На сьогодні є гостра необхідність у налагодженні підготовки магістрів з логістики, що зможуть працювати у різних галузях економіки та зможуть забезпечувати поєднання основних функцій логістики (постачання, виробництво, збут, транспортування, вантажопереробка, упакування, управління запасами, складування) в єдиний бізнес-процес, проектувати й управляти наскрізними матеріальними та супроводжуваними інформаційними, фінансовими і сервісними потоками з метою мінімізації загальних витрат та отримання синергічного ефекту.

Магістри готуються для виконання функцій та вирішення завдань на підприємствах та в організаціях, які здійснюють економічну та науково-технічну діяльність у відповідності з державними класифікаторами України ДК 009-96 і ДК 003-95: для виробничої, інженерної, наукової, педагогічної та організаційної діяльності на адміністративних та керівних посадах. Фахівці можуть займати штатні посади начальника диспетчерської (виробничо-диспетчерської) служби, директора з матеріально-технічного забезпечення, завідувача складу, начальника складського господарства, начальника відділу постачання, головного адміністратора, директора малого підприємства, менеджера з логістики, менеджера з постачання, менеджера зі збуту [2].

Освітньо-кваліфікаційна характеристика магістра передбачає засвоєння студентами основних знань та вмінь з визначення перспективних цілей і завдань логістичного менеджменту, узгодження логістичної, маркетингової і виробничої стратегій, реалізації загальних функцій оптимального управління матеріальними та супроводжуваними потоками шляхом здійснення переважно ев-

ристичних та адміністраторських і частково операторських процедур праці, прийняття стратегічних і тактичних рішень у межах своєї компетенції, координації діяльності функціональних підрозділів підприємства, установи, організації щодо наскрізного управління матеріальними та супроводжуваними потоками, організації взаємодії підприємств, узгодженні інтересів постачальників, торгових, транспортних та інших логістичних посередників щодо забезпечення руху товарних потоків, ліквідації конфліктів, що виникають, тактичному з елементами стратегії управління первинними підрозділами – лінійними (основна діяльність) або функціональними (комерційний, транспортний, постачання та збуту, зберігання, складування, інформаційного забезпечення), а також самостійними організаціями на усіх стадіях проходження матеріальних та супроводжуваних потоків з метою мінімізації загальних витрат або підвищення якості обслуговування споживачів продукції чи послуг, керівництві підлеглими, компетенція яких не вища за молодших спеціалістів і бакалаврів, впровадженні інновацій та науково-технічних розробок для забезпечення логістичної діяльності [2].

Перелік посилань:

1. Слайди Національного транспортного університету підготовки фахівців з логістики [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://vstup.ntu.edu.ua/present/logist.pdf>

2. Обґрунтування необхідності ліцензування освітньої послуги Національного аерокосмічного університету ім. М.С. Жуковського «Харківський авіаційний інститут» з підготовки фахівців зі спеціальності 8.050208 «Логістика» за освітньо-кваліфікаційним рівнем «магістр» за напрямом підготовки 0502 «Менеджмент» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://bibl.com.ua/ekonomika/21798/index.html>

ІНКЛЮЗИВНА ОСВІТА В УКРАЇНІ

А.В. Панченко, канд. екон. наук, доцент

Я.Т. Гереза

О.О. Ряскова

Національний університет «Львівська політехніка»

Здобуття професії в сучасному світі є дуже важливим. Це є доволі складним етапом в житті кожної людини, проте саме здобута професія допомагає нам реалізовувати себе в майбутньому. Навчання є не легким для сучасної молоді, не кажучи про людей з обмеженими можливостями, адже їхній шлях до професійної реалізації ускладнюється не лише вадами здоров'я, але й проблемами соціальною та психологічною адаптацією.

У 2016 році в Україні кількість інвалідів склала 2,57 млн. чол., що складає майже 5,5 % від загальної кількості населення країни [1]. Таким чином пріоритетним постає питанням здобуття освіти та подальше формування особистості людей з особливими потребами.

6 березня 2010 року Верховною Радою був ухвалений Закон України «Про ратифікацію Конвенції про права інвалідів і Факультативного протоколу до неї». Ця Конвенція передбачає, що держави-учасниці зобов'язуються забезпечувати реалізацію всіх прав людини й основоположних свобод та відповідно забезпечити особам із особливими потребами нарівні з іншими ефективний доступ до освіти через розвиток форм інклюзивної освіти [2].

Таким чином навчальні заклади зобов'язуються: вживати всіх належних заходів для запобігання проявів дискримінації щодо студентів з особливими потребами, а також сприяти впровадженню нових технологій, зокрема інформаційно-комунікаційних, засобів, що полегшують мобільність, допоміжного обладнання та інше. Проте, на сьогоднішній день, інклюзивна освіта в українських навчальних закладах далека від ідеалу. Відсутність спеціально облаштованих аудиторій в необхідній кількості та гуртожитків, спеціально підготовлених кваліфікованих викладачів, відсутність спеціально розроблених програм та методик щодо довузовської підготовки, комунікаційні і архітектурні перешкоди, що заважають вільному пересуванню студентів з обмеженими можливостями та інше; все це вказує на недосконалість системи інклюзивної освіти в вищих навчальних закладах країни.

Яскравим прикладом для наслідування серед європейських країн є Італія. Станом на сьогоднішній день в країні понад 90 % людей з обмеженими можливостями отримують освіту в закладах загального типу. В освітніх департаментах країни функціонують консультативні служби, до складу яких входять різнопрофільні фахівці, адміністратори навчальних закладів, працівники управління освіти, представники громадських організацій, за необхідності долучаються спеціалісти служб охорони здоров'я. Співробітники цих служб організують інклюзивне навчання, діагностуючи студентів і визначаючи їхні потреби, надають консультативну та навчально-методичну допомогу педагогам і адміністрації начальних закладів [3].